International dRIFt

Eckmanshorn – Blexen 17, 18 en 19 september 2017

In de ochtend, we zijn nog maar net aan op, stort zich een slechtvalk, vlak voor onze neuzen op z'n prooi, een klein vogeltje. Zwaar ploegend, met de prooi in z'n poten, gaat de valk naar de verste punt van een strekdam. Hij ontbijt smaakvol. De veren vliegen in het rond. Als z'n maaltijd ten einde is gaat Rob er naartoe en komt, na een tijdje, terug met de restanten van het vogeltje, een aantal onduidelijke veertjes en een ondersnavel. Tja, wat zal het zijn? We slaan aan het speculeren en hebben het over tapuiten en veldleeuweriken. Om uitsluitsel te krijgen sturen we, na thuiskomst, de hele zaak op naar Kees Rozelaar die immers alles weet van veren, snavels, botten en nog veel meer. Een kleine week later ontvangen we ontnuchterend nieuws:

"Hallo Rob, het is een eerstejaars Spreeuw, waarschijnlijk vrouw. En zeker geen Tapuit of Veldleeuwerik. Het gaat om een staartveer, een bovenstaartdekveer en een onderstaartdekveer. Maar vooral de ondersnavel is onmiskenbaar. De zwartige subterminale band van de bovenstaartdekveer, aan de buitenzijde begrensd door een roodbruine rand is typisch voor Spreeuw. Jonge mannen (en alle oude Spreeuwen) hebben een diepzwarte subterminale rand langs de staartveren, maar bij jonge vrouwen is dat wat minder uitgesproken, vandaar dat ik aan een vrouw denk. Wil je de veren terug, ter lering ende vermaak?

Met hartelijke groeten, Kees"

Kijk, dat zijn nu berichten waar we wat aan hebben en die bescheidenheid rond de eigen persoon sterk aanwakkeren.

Verder gaan we in de richting van Blexen aan de monding van de Wezer. Langzaamaan wordt het parcours weer wat interessanter en wordt de kwelderbegroeiing aan de dijkvoet omvangrijker. Riet overheerst trouwens.

Het meest genieten we echter van een groepje middelbare scholieren dat, onder leiding van een overspannen en gillende instructrice, aan de landzijde van de dijk het bosselen bedrijft. Alweer dat malle bosselen, waar we nu al voor de derde maal tijdens onze laatste etappes mee geconfronteerd worden. Bosselen is hier zonder meer de belangrijkste sport: Er dient een traject van een paar kilometer lengte te worden afgelegd waarbij een flinke bal telkens zo ver mogelijk langs dat traject wordt weg geworpen. Het team dat het minste aantal worpen nodig heeft, heeft

gewonnen. Zeg maar een soort golf, maar dan langs de openbare weg. (Een volgend nummer van Drift zal in z'n geheel aan dit tijdverdrijf worden gewijd. Want er valt veel over te vertellen.) Nu volstaan we ermee te memoreren dat te Burhave een monument te vinden is ter nagedachtenis aan Hinrich Dunkhase (1857 - 1905) die in 1902 het FKV, het" Friesischer Klootschießer-Verband" oprichtte.

Verder dus. De kwelder brengt wat kiekendieven en ook nog een zwarte roodstaart. In de buurt van Blexen wordt het minder. Een deel van de kwelder is daar omgezet in een maisakker. Wel staan we aan de oever van de Weser en hebben uitzicht op Bremerhaven. Havenwerken en hoogbouw, groots en omvangrijk. Daar gaan we in de toekomst ook nog eens een dagje rondlopen.

Een modderig graspad steekt, haaks op de dijk, de kwelder in en voert ons naar alweer oud oorlogsgeweld: het fort Langlütjen I. Oorlogen met de Denen tussen 1848 en 1864 en oorlog met de Fransen in 1870 en 1871 plus het strategisch belang van de monding van de Weezer maakte dat hier forten moesten worden gebouwd.

Borden met: “Lebensgefahr” en “Verboten Zutritt”, maken geen enkele indruk meer op ons. Die staan in Duitsland overal, met name op tamelijk onschuldige plekken. Er is niet veel meer over van het oude fort. Alles is in verval en het biedt slechts een winderig onderkomen aan een zwerver. Mooi is het wel, zo’n instortende hoeveelheid beton en staal die ooit een onneembare vesting vormden. Lammert Kwant wijst ons er naderhand op dat het goed wadlopen is naar het nabijgelegen Langlütjen II, dat op ruim een kilometer afstand, midden op het wad gelegen is. Dat bewaren we voor een andere keer.
Terug op de dijk, passeren we een klein vliegveld. Schattig is het, met vooral ruimte voor zweefvliegen. Ook het dorpje Blexen zelf ontroert ons, door z’n kleinheid en ook wel door z’n verval. Dat laatste dan met uitzondering van het prachtige kerkje. We betreden het wat beschroomd en worden overvallen door een groot verlangen naar vroeger. Zo’n dorpsgemeenschap die dit toch maar in stand houdt, als een daad van verzet tegen de alles opvretende moderniteit. Ook het gedenkteken in het parkje voor de kerk werpt ons terug in het verleden: Prachtig Duits is het en het herinnert aan allerlei oorlogen: 1813, 1870 en later en aan de dorpsgenoten die toen het leven lieten. Jammer dat het vooral onleesbaar is.
Een van de locals komt op ons af en spreekt over het verval van z’n dorp. Vroeger, ja vroeger toen had je hier wel vier cafés en was er van alles te doen. Daar is niets meer van over. We zijn ingehaald door de grote stad. Ons rest slechts een fabriek waar onderdelen voor de airbus worden gemaakt. En een voor de fabricage van windmolens. Van het dorp is weinig meer over. Tja, en koffie? Hij verwijst ons naar de bakker. Daar kunnen we inderdaad nog een kop koffie krijgen, al is deze van matige kwaliteit.

De dag loopt ten einde en we moeten nog terug naar ons beginpunt. We staan wat te aarzelen bij een verlaten bushalte. Een mevrouw van de buurtzorg komt naar ons toe met de vraag of er iets is. Ja, we zoeken vervoer richting Burhave. Ach, ik breng jullie er wel even naartoe. Ik moet toch die kant op en heb wel een kwartiertje over. Goed volk hier, brommen we.

tekst theo bakker
foto's rob strietman
deel II